

Seniorbofællesskab fik usædvanlig beboer

Interessen for seniorbofællesskaber er stor, men hvordan er det at leve i et? Det satte 26-årige Kajsa Flou, der er antropologistuderende, sig for at undersøge, da hun i fire måneder flyttede sammen med 50 seniorer.

Hillerød 2. sektion side 2-3

26-årige Kajsa boede fire måneder i bofællesskab for seniorer

INDBLIK: Kajsa Flou, der studerer Antropologi, blev en del af hverdagen i Seniorbofællesskabet Egebakken i Nødebo.

Johanne Wainø Topsøe-Jensen

Nødebo: Solen danser ind mellem persienerne, og der er kaffe på kanden i Seniorbofællesskabet Egebakkens fælleshus. Dagens aviser ligger i sofahjørnet, og æselører i sidernes hjørner vidner om, at de allerede er blevet bladret igennem et par gange.

Lige nu er her stille, men i går var der fællesspisning med Srilankansk-inspireret mad, og allerede i aften vil fællesskabets beboere stimle sammen, når der er et foredragsarrangement. Og det er blot et lille udpluk af en særdeles proppet aktivitetskalender.

Ny beboer

Der er ingen optagelsesprøve til bofællesskabet, der består af 29 ejerboliger til både par og enlige. Det kræver blot, at man er fyldt 50 år og ikke har hjemmeboende børn. Men i efteråret blev der gjort en undtagelse. Her fik 26-årige Kajsa Flou, der er antropologistudente ved Københavns Universitet, nemlig lov til at flytte ind i fire måneder, hvor hun skulle observere som en del af sin specialeafhandling. Hun havde ikke som sådan en bolig, men overnattede fra tid til anden og deltog i alle beboernes aktiviteter i perioden.

- Min nysgerrighed udsprang i første omgang af, at der var stor efterspørgsel på seniorbofællesskaber. Jeg syntes, det lød spændende, men jeg var også meget nysgerrig på, hvem der flytter ind sådan et sted, og hvorfor man vælger at gå på kompromis med sin frihed ved at indgå i et forpligtende fællesskab.

Mine kriterier var, at det ikke skulle være nyopstartet. Der skulle være nogle etablerede ordner og strukturer og et højt aktivitetsniveau, siger Kajsa Flou. Og sådan faldt hun over fællesskabet i Nødebo, der har eksisteret siden 2005. I denne uge er hun tilbage i bofællesskabet for at præsentere sine foreløbige resultater, og gensynsglæden er stor.

- Vi vidste jo ikke, hvad sådan en antropolog laver, og vi tænkte, at hun jo nok skulle være en flue på væggen og sidde i et hjørne og tage notater. Men sådan var det ikke. Kajsa har deltaget på lige fod med os andre, og hun blev hurtigt en del af dagligdagen, siger 73-årige Niels Schjoldan Holm, der har boet på Egebakken i fire år.

Stor efterspørgsel

Der er ganske rigtigt en stor efterspørgsel på bofællesskaberne blandt seniorer. Ifølge Real Danias seneste opgørelse er der 8.300 eksisterende og planlagte boliger i seniorbofællesskaber i Danmark. Til sammenligning viser en undersøgelse fra SFI – Det Nationale Forskningscenter for Velfærd fra 2017, at 80.000 ældre dengang overvejede at flytte i seniorbofællesskab.

Niels Schjoldan Holm er formand for en såkaldt besøgsgruppe og giver rundvisninger til de, der er interesserede i at flytte ind. Lige nu er der 29 på venteliste.

- De der besøger os, er entydigt interesserede i muligheden for at flytte ind et sted, hvor der er et frivilligt fællesskab. Og så har de også fokus på, at her ser pænt ud, at vi er tæt på naturen, og at der er et rigt kulturliv omkring os, siger han. Og netop det frivillige fællesskab er også noget, Kajsa Flou har bemærket.
- Min oplevelse er, at det netop er blevet en måde at takle det her frihedstab, jeg ville undersøge, på, siger hun.

Det var også udgangspunktet for bofællesskabet, fortæller Grete Ebbesen, der er en af initiativtagerne bag seniorbofællesskabet.

- Det var vigtigt for os, at det ikke var et lukket fællesskab. Vi måtte ikke blive en ældreghetto, siger Grete Ebbesen.

Annemarie Melchiors, der også bor i seniorbofællesskabet, var allerede som 40-årig klar over, at hun ville bo sammen med folk, der ville fællesskabet. Og under coronapandemien, satte hun endnu mere pris på det valg.

- Jeg ville have siddet i en kæmpe lejlighed i København og været fuldstændig alene. Jeg ville ikke have set mennesker ud over, når jeg var nede for at handle, siger hun.

Til døden os skiller

Ved spørgsmålet om, hvorvidt der er ulemper ved at leve i et seniorbofællesskab, opstår der en larmende stilhed i det store fælleshus. Men på et tidspunkt bryder Annemarie Melchiors tavsheden.

- Det, at folk dør. Det havde jeg virkelig ikke forudset, og jeg synes, det tager på mig. Man kommer jo virkelig ind på livet af hinanden, siger hun.
- Ja, det havde vi jo slet ikke med i beregningen, da vi startede, siger Grete Ebbesen og fortsætter.
- Men på den anden side har jeg lært utrolig meget af at tale om døden. Og så må det trods alt være en styrke, at man stadig er sammen med mennesker, der har kendt ens afdøde ægtefælle, så vedkommende lever videre i fællesskabet, siger hun.

KAJSA FLOU BRUGTE OVER FIRE MÅNEDER DE FLESTE AF SINE VÅGNE TIMER I SENIORBOFÆLLESSKABET PÅ EGEBAKKEN. FOTO:KIM RASMUSSEN

Kajsa Flou har indsamlet en masse viden, hun nu er ved at sætte i system. Men det er ikke kun viden, hun har fyldt i kufferten fra sin tid på Egebakken. Også personligt har hun fået noget med.

- Det gik op for mig, hvor lidt vi taler om at blive ældre. Jeg har relativt gamle forældre, og jeg har aldrig talt med dem om deres tanker om det. Der var en masse samtaler, som jeg ikke havde haft, hvis ikke jeg havde det her projekt som ramme. Det har været enormt berigende at opleve, hvordan det kan se ud at blive ældre og leve i et fællesskab, der rummer det, siger Kajsa Flou.